

Către un tânăr automobilist

„Omul cel vechi se arată cu precădere la volan“, a remarcat un prieten când a coborât din mașina mea. „Și el este un șofer foarte rău!“

L-am aprobat fără a gândi prea mult: „Este adevărat, cei bătrâni n-ar mai trebui să se așeze la volan; reacționează prea lent și se târăsc ca melcul pe străzi.“

Prietenul m-a întrerupt: „Nu observi despre cine vreau să vorbesc? Gândește-te la călătoria pe care tocmai am făcut-o! De fapt, au fost persoane diferite la volan, una după alta.“

Mai întâi am fost dus de un *neascultător* care nu ține cont de legi. Ai trecut fără să dai atenție, zâmbind nepăsător, când un semafor tocmai se schimba pe roșu. Apoi ai alergat cu aproape 90 km/h prin sat. Și peste linia continuă ai trecut de trei sau patru ori.

- Fără a pune în pericol pe cineva, l-am întrerupt eu. De altfel, multe din aceste reglementări sunt exagerate; fiecare le încalcă mai mult sau mai puțin.

- Dar ele există, iar creștinii ar trebui să fie primii care le respectă. Cum pot să-I ceară lui Dumnezeu să-i păzească de accidente, când nu se supun autorităților pe care le-a rânduit Dumnezeu pentru a-i păzi? (Romani 13.1) Și mărturia noastră va fi cu atât mai mult observată, cu cât reprezintă o excepție.

Am stat și în mașina unui *nerăbdător*. Acel camion, care scotea un fum urât mirositor, după care ai mers zece minute, te-a călcat pe nervi, încât l-ai depășit în condiții care au fost mai mult decât îndoielnice.

La părăsirea orașului B, am constatat că șoferul de lângă mine era un *egoist*. Ai văzut pe acel autostopist care umbla prin ploaie cu un geamantan în mână, dar n-ai oprit.

- Oh, acesta este la mine un principiu; astfel de oameni să stea acasă sau să ia trenul!

- Nu crezi că astfel am pierdut ocazia nu numai de a-i face un serviciu, ci și de a vorbi despre Isus unui călător, care a fost pus în calea noastră?

Apoi a urmat concursul lipsit de răspundere cu o mașină ceva mai slabă, care a încercat să te depășească. Ai fost destul de mândru de arta ta de acrobație. Mi-ai amintit de Iehu, despre care citim: „mână furios“ (2 Împărați 9.20). Astfel, am constatat că ești puțin *înfumurat*. Până acum nu te-am cunoscut din privința aceasta. Dragul meu, lasă-te atenționat de simpatia unui creștin care este mai bătrân ca tine în credință, cu privire la acest amor propriu al șoferului și de acest entuziasm al vitezei, care țin de ceea ce Biblia numește *mândria vieții*. Ea te determină pe tine și pe cei care îți seamănă să te expui multor pericole grave. Dar existența ta nu-ți aparține, și cu atât mai puțin a altor oameni, ca să-i expui pericolului printr-o asemenea depășire îndrăzneată a vitezei. Vrei să-ți închei zilele cu muștrări de conștiință continue, că ai dus un suflet în veșnicie fără să fi fost poate mântuit?

Apoi a fost și această mică izbitură în oraș. Desigur, a fost greșeala „adversarului“, un cuvânt din limbajul asigurărilor, care exprimă bine ce a devenit acest bărbat pentru tine – care poate a fost un creștin, un frate. Nu te-am văzut până acum într-o dispoziție mai proastă!

- Dar dați-mi dreptate! Acest șofer neîndemânatic mi-a zgâriat aripa și a îndepărtat vopseaua...

- ...Și a lăsat să apară la iveală sub stratul de lac al unui tânăr bine crescut irascibilitatea omului firesc, care este mai neplăcută decât o mașină avariata. „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii“ (Filipeni 4.5), inclusiv de cei care se folosesc de străzi.

Vezi, dragul meu, că nu trebuie să călătorim mult împreună și deja ies la iveală trăsăturile rele ale naturii vechi neîmblânzite. Sunt sigur că le vei observa continuu când doresc să se arate. Iacov a constatat în al treilea capitol al epistolei sale, că omul știe să pună frâie în gurile cailor neîmblânziți, ca să și-i supună, poate să conducă corăbiile mari, știe să îmblânzească tot felul de animale sălbatice, dar nu este stăpân pe limba lui și pe caracterul său. Nu este tocmai „omul cel vechi“, acela pe care civilizația nu l-a schimbat deloc, chiar dacă i-a dat mijloace noi pentru deplasare (precum și pentru stăpânirea semenilor săi)? Acest om vechi, mânios, nestăpânit,

egoist, antipatic îl găsești în tine însuși, la orice intersecție, în orice sat, la fiecare blocaj, cu fețele sale numeroase. Ce este de făcut cu el? Foarte simplu: sustrage-i carnetul de conducere, lasă pe un altul la volan, care este în același timp un tovarăș minunat de drum. Dacă timpul de așteptare la lumina roșie va fi folosit pentru a vorbi cu El, nu va fi un timp pierdut. Din contră, dacă vei fi conștient de ceea ce îți lipsește și Îl vei ruga pe Domnul să-ți dea, atunci orice piedică, orice eveniment de circulație se va transforma într-o mică lecție folositoare, într-o rugăciune, într-o biruință. – Un frate, care transporta cărți, își numea mașina „învățătorul răbdării“. Aceasta îi dădea „dimineața și seara câte o oră cu exerciții practice“.

Eu, șoferul, a trebuit să admit, că am picat la acest examen. Aveam carnet de conducere, dar nu știam să mă conduc pe mine însumi. Ce s-a arătat la condus, eram și în viața mea zilnică. Era urgent nevoie să învăț să conduc, sau mai bine, să schimb șoferul; omul cel nou să ia și să țină volanul; omul cel vechi să ia și să mențină locul care îi revine după Scriptură: „locul în moarte“.